

[מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מחויי ארוכי המעש]

67. בורא עולם לא מתבלבל!

קיביתי מידיו את ההדיםם, הכנסתי לבורי וזו עוקתי את הבן שיארח אותו בינויתים בחוץ.

נכנסתי הביתה מותשת, הרגשתי שהתקיד גדול עלי". אני לא יכולה לאכוב אנשים. לא יכולה להכנס אחד ולהרחק אחר. לפתח את הדלת בפנים תלמיד שרצו חווות דעת על האתORG ונסגור אותה לפני אברך יקר מהשכונה שקשרו איכשהו לארגון. אבל הוא לא בא בקשר לארגון הוא הגיע עם לולבו! ובכל זאת אסור לו להיכנס, רק אני יכולה להכנס בשביילו את הלולב, לקוות שאני מעבירה היטב את פרטיה השאלה והתשובה,

ולחוור החוצה.

לא קל.

קשה.

חשתי כסותרת.

זה אולי מה שהיה...*

"אני לא מסוגלת יותר", כמעט בכיתי לאחר שהתורם יצא בחזרה לאשקלון, מותיר מאחוריו את ערימת הדיםם המפיצה ניחוח של חסד, וברכותיו של בעלי מועברות אליו דרך שליח. "אנשים טובים דואגים לך, באים עד אליך, הופכים את העולם כדי לסייע ולשמה, ואני צריכה לעמוד ולחשום את הפתח. איך אפשר? כמה זמן עוד אהיה בבחינת 'מושיא ומכניס'? עדמתי ידרש ממני לאכוב בני אדם?"

וזאת הייתה אחת הפעמים הבודדות בהן ראייתי את בעלי שותק. שותק, כאב לו. הוא כאב את כאבם של היהודים הטורחים, אלו שבאים מרוחק בשביילו וחוחרים הביתה מבלתי שיווכל לפגוש אותם, לדבר איתם, להודיע להם - ولو טלפוניית.

לבסוף ענה, אמונה ודמעות מתערבבים בעיניו. "בורא עולם לא מתבלבל", אמר לי. "אם זו המציאות שהוא הכתיב לנו, כך בדיקת הראוי באב"ד, אשר שמו הולך לפניו בהםוטם מהיהודים מאוד. הוא רוצה שנחטמודד. כך, כמובן, יש לנו כוח להתמודד. לא בטעות נעצרתי. לא עלילה שללה הביאה אותי למקום שאין נמצא בו, לא ידים כאלו ואחרות בחשו בקדירה ובראו לך את תפקיד הבוררת, בורא עולם הביא אותנו לנקודת הזאת בדיקת. הוא רוצה אותנו כאן. הוא רוצה שתכניסי ותוציאי, שתתקבלי ותרחיקי, הוא רוצה שנחטמודד עם הכאב האלו באופןן מדויק ואם זה מה שהוא רוצה, אני מקבל".

רגע שתקנו, עיכלנו, ברגע הבא הרגשתי שגמ לי יש כוח. בורא עולם לא מתבלבל וכל חפקיד, גם מأتגר, תפור כפי מידותי.

שבועות הקודמים נשפחים יחד אתי לגודלה של הרבנית לאו, חוותיהם יחד אתי ליבת הרחוב, את ידה הפתוחה ואת אומנותה המյוחדת בחסד. כתעת אני מבקשת מכל מי שקוראת את המדור הזה לעזרה רגע אחד ולהזכיר פרק תהילים, מעשה טוב או התחזקות לרפואתה של האישה הגדולה הזאת, הרבנית פיגנא ציפורה בת הדסה, בתוך שאר חוליו עם ישראל.

#אגשטיים גודלים

יום ראשון י"ב בתשרי

לוקם בבוקר, להתפלל ולראות את בעלי בית, זה פלא. פלא כפול. גם בכלל העובדה שבשבוע שעבר כמעט ושכחתי איך נראה טנרה, ובעיקר מכיוון שהשגרה הזאת כל כך לא שגרתית. מתי ביום רגיל הוא נמצא בבית? מתי אני פוגשת אותו יושב בנתחת בין ארבעה כתלים? מתי אין ממהר לישיבה - לבירורים אצל רבנים - לפעילויות הקשורות לארגון? ומתי, מתי בערב סוכות, הוא יושב בבית ואינו מתרוצץ לחפש ארבעה מינימס?

* ארבעת המינים היה מזון ומותמיד גושא מיוחד אצל בעלי. עוד לפני שנים את לימודיו בישיבה נמשכ אל הארבעה הלו, הלוותיהם ודקודוקיהם. בהמשך הפך למומחה עצום בתחום. בתקופה שלפני סוכות לימד בישיבה הלכות ארבעה מינים, במהלך השנים כתוב קונטרס מיוחד על הנושא וברבות הימים שמש כמו"ץ לא רשמי בתחום. בערב סוכות ביתנו הנה מאנשיים ותלמידים, חברים ואברכים, שהגיעו על מנת שבעל יבדוק את ארבעת המינים שלהם, יחווה עליהם דעה ויכoon אותם. הוא ענה לכלום ובשאר הזמן היה מתרוצץ ברחבי העיר ותר אחר ארבעה מינים שימצאו חן בעיניו וישמשו אותו בחג הקרב.

כעת היה הכל שונה כל כך, מבולבל. בעלי לא חיפש לעצמו ארבעה מינים ואני לא עסיתי רק בבישולים הרגילים, הייתה עסוקה במלאת הבורר, בוררת למי מותר להיכנס אל ביתנו וממי בראשות האסורים...

*

"דופקים", אמר בעלי. הנהתי את הבצל, שטפתי ידיים ובפעם המכוי יודע כמה ניגשתי לדלת. שומרת סף.

על המפטון עמד יהודי יקר. תורם כליה מאשקלון. איש מיוחד המגדל הרדי באב"ד, אשר שמו הולך לפניו בהםוטם מהיהודים מאוד. הוא בקש לשמה את בעלי ועשה את הדרך הארוכה מאשקלון ועד אלינו כשвидיו הדיםם מובהרים, מיוחדים, كانوا שיישמו את לב בעלי וישמשו אותו במהלך החג.

ນבוכתי. האיש טרח והגיע בתום לב אך בלי שידע היה גם הוא בין אלה שאסoor לבעלי לפוגשם.

בתנאי מעצר הבית נאסר עליו בפירוש לפגוש כל אדם הקשור למתנת חיים. בין תורמים, בין נתרמים ובין אנשי צוות. אף אחד לא מגדל ההדים נכלל בתוך רשימת הא' אף אחד.

הרגשתי גירוד באצבעותי. איך אשלח הביטה אדם שהתאמץ כל כך ובא במיזח בשבייל לשמה אותנו? איך אוכל להימנע מלחייבים לביתנו היהודי כה יקר, תורם כליה, שרק בקש

לראות את בעלי? איך אשלח את פניו ריקם?!

אבל ידעתי שאסoor לו:
ככה, בלשון רועדה,
הסבירתי לו את המצב.

